

พระวรสารนักบุญลูกา 17 : 11 - 19

วันหนึ่ง องค์พระเยซูเสด็จเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง
คนโรคเรื้อนสิบคนได้ตะโกนว่า

“พระเยซู พระอาจารย์ โปรดสงสารพวกเราด้วย”

องค์พระเยซูได้ทรงตอบอย่างเรียบง่ายว่า

“จงไปแสดงตนแก่บรรดาสมณะเถิด”

ขณะที่กำลังเดินทางไป พวกเขาก็ได้หายจากโรคเรื้อน
หนึ่งในพวกเขา ปลาบปลี้มมาก กลับมาหาองค์พระเยซู
เขากราบลงแทบพระบาทและขอบพระคุณพระองค์
แต่องค์พระเยซูทรงเสี้าพระทัย

เพราะอีกเก้าคนไม่คิดแม้แต่จะกลับมา
เพื่อแสดงความรู้จักคุณ

บางครั้งผู้เจ็บป่วยต้องพุดถึงโรคของเขาแก่คณะผู้รักษา
พยาบาล แก่ครอบครัว แก่เพื่อนสนิท แต่บางครั้งผู้
ป่วยพุดมากเกินไป เกี่ยวกับโรคของเขาแก่คนมากมาย
แต่ละครั้งที่พวกเขาทำเช่นนั้น

พวกเขาก็เหมือนอนุญาต ให้ความเจ็บป่วยฝังแน่นในตัว
ทางที่ดีที่สุด คือ ต้อง พยายามลืมมันเท่าที่ทำได้
จงคิดถึงโรคของตนให้ น้อยลง และคิดถึงองค์พระเยซู
ให้มากขึ้น เพราะพระองค์ คือผู้รักษาโรคที่ยิ่งใหญ่

(เทียบ *God at Eventide*, ก.ค. 20/63)